

Postavte sa tyranii: Ako reagovať na všetky tie zlá nášho veku

- CZ24 News | 9. května 2021

„Cirkvi je treba pripomínať, že nie je pánom ani sluhom štátu, ale skôr jeho svedomím. Musí byť vodcom a kritikom štátu a nikdy nie jeho nástrojom. Ak cirkev znova nezíska svoju prorockú horlivosť, stane sa irelevantným spoločenským klubom bez morálnej či duchovnej authority.“ – Martin Luther King Jr. (Klopanie o polnoci, 11. júna 1967)

V každom veku sa pristihujeme pri premýšľaní nad otázkou, ako by na morálne otázky dnešných dní reagoval Ježiš Kristus – ten potulný kazateľ a revolucionársky aktivista, ktorý zomrel po tom, čo sa postavil policajnému štátu svojej doby, konkrétne Rímskej ríši.

Napríklad, presadzoval by Ježiš, ako to v posledných rokoch robili mnohí evanjelickí kresťanskí lídri, aby sa členovia kongregácie „podvolili svojim lídrom a tým, čo sú pri moci“?

V policajnom štáte sa to prekladá ako vyhovieť, prispôbiť sa, podriaďiť sa, poslúchať príkazy, skláňať sa pred autoritou a celkovo robiť všetko, čo vám nariadi predstaviteľ vlády?

Čo by robil Ježiš?

Preštudujte si život a učenie Ježiša a možno budete prekvapení, aké relevantné sú pre našu súčasnú

dobu.

Ako radikálny nonkonformista, ktorý všade, kam sa pohol, spochybňoval authority, strávil Ježiš svoj dospelý život hovorením pravdy mocným.

Spochybňoval status quo svojej doby, vzpieral sa zlému zaobchádzaniu Rímskej ríše a poskytoval návod, ako sa vzoprieť tyranii, ktorým by sa mohli riadiť či už tí nábožensky založení, alebo iní, ktorí prišli po ňom.

Tí, čo žijú v tomto súčasnom veku vládnych lockdownov, imunitných pasov, zmilitarizovanej polície, prehliadok na krajniciach ciest, neoprávneného sledovania a podobne, by mohli mať pocit, že tieto udalosti sú bezprecedentné.

Lenže znaky policajného štátu a dôvody jeho existencie sú rovnaké dnes, ako boli v čase Ježišovho života: kontrola, moc a peniaze.

Veľmi podobne ako západné impéria dnes (USA, EÚ), aj Rímska ríša Ježišových čias bola charakterizovaná utajovaním, dohľadom, všadeprítomnou prítomnosťou polície, s občanmi sa zaobchádzalo ako s podozrivými len s malou možnosťou odvolať sa proti policajnému štátu, neustálymi vojnami, vojenským impériom, stanným právom (zákazmi vychádzania) a politickou odplatou voči tým, ktorí sa odvažovali spochybňovať moc štátu.

Policajný štát zďaleka neznamená len kroky orgánov činných v trestnom konaní.

V skutočnosti je policajný štát charakterizovaný „byrokraciou, utajovaním, neustálymi vojnami, národom podozrivých, militarizáciou, dohľadom, rozsiahlou prítomnosťou polície a občanmi, ktorí majú len malú možnosť brániť sa krokom polície.“

Znaky policajného štátu

V skutočnosti sú policajný štát, v ktorom žil (a zomrel) Ježiš a jeho neobyčajné podobnosti so súčasným svetom viac než znepokojujúce.

1. Utajovanie, dohľad a vláda elity

S roztváraním sa priepasti medzi bohatými a chudobnými v Rímskej ríši sa vládnuca trieda a trieda bohatých stali synonymom, zatiaľ čo nižšie triedy, ktorým boli čoraz viac odopierané ich politické slobody, čoraz viac strácali záujem o vládu a ich pozornosť sa dala ľahko odlákať „chlebom a hrami“.

Veľmi podobne ako dnešná doba so svojou chýbajúcou transparentnosťou vládnutia, prehnaným vnútroštátnym dohľadom a vládou bohatých, aj vnútorné fungovanie Rímskej ríše bolo zahalené tajomstvom, pričom jej lídri sa mali stále na pozore pred potenciálnymi ohrozeniami svojej moci.

Výsledný celoštátny dohľad vykonávala hlavne armáda, ktorá konala ako vyšetrovateľ, donucovateľ, mučiteľ, policajt, kat a žalárnik.

Dnes túto rolu plnia polícia, tajné služby, ministerstvo vnútra a čoraz viac sa militarizujúce policajné sily v celej krajine.

2. Rozsiahla policajná prítomnosť.

Rímska ríša využívala na udržanie „mieru“ svoje vojenské sily, čím zaviedla policajný štát, ktorý zasahoval do všetkých aspektov života občanov.

Takto títo vojenský veliteľia, využívaní na riešenie širokého rozsahu rutinných problémov a konfliktov, presadzovali vôľu štátu.

Úlohou dnešných špeciálnych tímov, pozostávajúcich z bežnej polície a rôznych špeciálnych útvarov je vykonávať rutinné príkazy na prehliadku kvôli menším prečinom, ako sú držanie marihuany, či zneužitie kreditnej karty.

3. Občania s malou možnosťou brániť sa policajnému štátu

S rozširovaním Rímskej ríše takmer vymizla osobná sloboda a nezávislosť, ako aj akýkoľvek skutočný zmysel miestnej vlády a národného povedomia.

Podobne aj v dnešnej dobe sa občania cítia do veľkej miery bezmocní, nevyslyšaní a nezastúpení pred po moci prahnúcou vládou. Ako sa štáty a lokality dostávajú pod priamu kontrolu vládnych agentúr a nariadení, zmocňuje sa národa pocit naučenej bezmocnosti.

4. Ustavičné vojny a vojenské impérium

Veľmi podobne ako u dnešnej Ameriky a NATO s ich praxou robiť svetového policajta, vojna a nad ňou sa klenúci militaristický étos určovali rámec Rímskej ríše.

Tá sa rozprestierala od talianskeho polostrova po celej južnej, západnej a východnej Európe, siahajúcej až do severnej Afriky a západnej Ázie.

Okrem významných zahraničných hrozieb boli vojny vedené aj proti nevyspelým, neorganizovaným a spoločensky nižšie postaveným nepriateľom.

5. Stanné právo (zákazy vychádzania)

Nakoniec Rím zaviedol trvalú vojenskú diktatúru, ktorá vydala občanov a na milosť a nemilosť nedotknuteľného a utláčateľského totalitného režimu.

Pri absencii zdrojov na zriadenie síl občianskej polície sa Rimania čoraz viac spoliehali na armádu, ktorá zasahovala do všetkých záležitostí konfliktu či prevratu v provinciách, počnúc šarvátkami menšieho rozsahu až po veľké vzbury.

Veľmi podobne ako policajné sily dnes s ich nácvikom stanného práva a myšlienkovým nastavením „najprv strieľaj, potom sa pýtaj“, aj rímsky vojak mal vo svojich rukách „výkon smrtiacej sily“, s potenciálom spôsobovať chaos v životoch bežných občanov.

6. Národ podozrivých

Rovnako ako dnešné vlády hľadajú na svojich občanov ako na podozrivých, ktorých treba trasovať, sledovať a kontrolovať, aj Rímska ríša hľadala na všetkých potenciálnych buričov, počnúc obyčajným zlodejom až po plne kvalifikovaného vzbúrenca, ako na hrozbu pre svoju moc.

Vzbúrenec bol vnímaný ako niekto, kto vzdoruje priamo cisárovi. „Bandita“ či revolucionár ako niekto, kto je schopný zvrhnúť ríšu. Bol vždy pokladaný za vinného a zasluhoval si tie najkrutejšie tresty, vrátane trestu smrti.

Banditov zvyčajne trestali verejne a kruto, pre odradenie ďalších od spochybňovania moci štátu. Jedným takým verejným trestom bola Ježišova poprava.

7. Skutky občianskej neposlušnosti zo strany vzbúrencov

Počnúc svojím skutkom občianskej neposlušnosti v židovskom chráme, v administratívnom sídle Sanhedrinu, najvyššieho židovského súdu, sa Ježiš označil za politického revolucionára.

Keď Ježiš „za pomoci svojich učeníkov, blokuje vstup do nádvorí“ a zakazuje „vstúpiť do Chrámu všetkým, ktorí nesú tovar na výmenu či predaj“, dopustil sa nehorázne zločinného a buričského činu, ktorý „nepochybne urýchlil jeho uväznenie a popravu“.

Keďže obchodné podujatia boli sponzorované náboženskou hierarchiou, ktorá zasa konala so súhlasom rímskej vlády, Ježišov útok na zmenáreníkov a obchodníkov je možné vnímať ako útok na samotný Rím, ako nespochybniteľné vyhlásenie politickej a spoločenskej nezávislosti od rímskeho útlaku.

8. Zatýkania vo vojenskom štýle uprostred noci

Spôsob vykonania Ježišovho zatknutia svedčí o tom, že ho Rimania vnímali ako revolucionára.

Spôsobom desivo podobným zásahu dnešných tímov kukláčov Ježiša uprostred noci potajme zatkla veľká, po zuby ozbrojená vojenská jednotka. Namiesto toho, aby sa na Ježiša, keď ho prišli zatknúť, len opýtali, spolupracovali predtým jeho prenasledovatelia s Judášom.

Správajúc sa ako informátor vlády, vymyslel Judáš ako tajné poznávacie znamenie bozk, čo naznačuje, že k získaniu spolupráce toho zdanlivo „nebezpečného revolucionára“ bolo potrebné použiť istú mieru klamstva a ľsti.

9. Mučenie a kapitálny trest

Za Ježišových čias neboli kazatelia, samozvaní proroci a nenásilní protestujúci okamžite väznení a popravovaní. V skutočnosti vysokí kňazi a rímski guvernéri bežne umožňovali, aby protest, najmä ak bol malého rozsahu, prebehol.

Vládne úrady sa ale rýchlo zbavovali vodcov a hnutí, ktoré sa javili ako hrozba pre Rímsku ríšu.

Obvinenia vznesené proti Ježišovi – že bol hrozbou pre stabilitu národa, staval sa proti plateniu rímskych daní a vyhlasoval sa za zákonitého kráľa – boli čisto politické, nie náboženské.

Pre Rimanov každé jedno z týchto obvinení postačovalo na to, aby si zaslúžil smrť ukrižovaním. To bolo zvyčajne vyhradené pre otrokov, nerimanov, radikálov, revolucionárov a tých najhorších zločincov.

Ježiša predstavili pontskému Pilátovi ako „narušiteľa politického pokoja“, vodcu rebélie, politickú hrozbu a, čo bolo najzávažnejšie, toho, kto si nárokuje kráľovskú hodnosť, ako „kráľa revolučného typu“.

Po tom, čo je Ježiš Pilátom formálne usvedčený, je odsúdený na smrť ukrižovaním, na „rímsky spôsob popravy zločincov, usvedčených z velezrady“.

Cieľom ukrižovania nebolo ani tak zločinca zabiť, ale išlo skôr o veľmi verejné vyhlásenie na vizuálne varovanie tých, ktorí by sa vzpierali moci Rímskej ríše. A tak bolo vyhradené len pre tie najextrémnejšie politické zločiny: zradu, rebéliu, poburovanie a organizované lupičstvo.

A tak po nemilosrdnom bičovaní a zosmiešňovaní Ježiša pribili na kríž.

Ako poznamenal profesor Mark Lewis Taylor:

Kríž v rímskej politike a kultúre bol znamením hanby, toho, že ste zločincem. Keď vás dali na kríž, boli ste označení ako hanebný, ako zločinec, no najmä ako rozvracač. A na kríž bolo pribitých tisíce ľudí.

Kríž bol vlastne umiestnený na mnohých križovatkách a, ako nám pripomenula odborníčka na Nový zákon Paula Fredricksenová, slúžil ako druh verejného vyhlásenia, ktoré hovorilo:

„Konaj, ako konala táto osoba a takto skončíš.“

Ježiš - revolucionár, politický disident a nenásilný aktivista - žil a zomrel v policajnom štáte

Akékoľvek úvahy o Ježišom živote a smrti v policajnom štáte musia brať do úvahy niekoľko faktorov: Ježiš sa hlasno vyslovoval proti veciam ako sú ríše, ovládanie ľudí, štátne násilie a mocenská politika.

Vzoprel sa politickému systému a systému náboženskej viery svojej doby.

Svetske mocnosti sa Ježiša obávali nie preto, že spochybňoval ich moc nad trónmi či vládou, ale preto, lebo podkopával ich tvrdenia o nadradenosti a odvážil sa moci hovoriť pravdu v čase, kedy to človeka mohlo stáť – a často aj stálo – život.

Bohužiaľ však je Ježiš, ten politický disident, ktorý kritizoval nespravodlivosť a utláčanie, dnes do veľkej miery zabudnutý a nahradený milým, usmievajúcim sa Ježišom, predvádzaným počas náboženských sviatkov, ale inak umlčávaným, čo sa týka záležitostí vojny, moci a politiky.

No pre tých, ktorí skutočne študujú život a učenie Krista, je nastolená téma vyslovene vzdorom proti

vojne, moci a ríši.

V konečnom dôsledku je toto nezrovnalosť, ktorú je treba vyriešiť, ak má byť ten radikálny Ježiš – ten, ktorý sa postavil Rímskej ríši a bol ukrižovaný pre výstrahu iným, aby sa nestavali proti jestvujúcim právomociam – príkladom pre náš súčasný vek.

Ako ďalej v dnešnej dobe

Dnes sa musíme rozhodnúť, či pôjdeme cestou najmenšieho odporu – ochotní privierať oči nad tým, o čom Martin Luther Jr. hovoril ako o:

„...zlách segregácie a ochromujúcich účinkoch diskriminácie, morálnom úpadku náboženskej bigotnosti a rozleptávajúcich účinkoch úzkeho sektárstva, o ekonomických podmienkach, ktoré ľudí pripravujú a prácu a jedlo a o šialenstvách militarizmu a sebapoškodzujúcich účinkoch fyzického násilia.“

Alebo či budeme transformovanými nonkonformistami, ktorých etická nonkonformnosť stále stimuluje svedomie ľudstva.

Ako King vysvetlil v silnej kázni, prednesenej v roku 1954:

„Tento príkaz neprispôsobovať sa pochádza... od Ježiša Krista, najhorlivejšieho nonkonformistu sveta, ktorého etická nonkonformnosť stále stimuluje svedomie ľudstva.“

Okrem toho:

Potrebujeme znova dosiahnuť žiaru evanjelia prvých kresťanov, ktorí boli nonkonformistami v tom najrýdzejšom zmysle slova a odmietli upraviť svoje svedectvo podľa pozemských modelov sveta.

Ochotne obetovali slávu, majetok a aj život v záujme veci, o ktorej vedeli, že je správna. Počtom boli malí, ale kvalitou obri. Ich silné evanjelium spravilo koniec takým barbarským zlám ako boli vraždenie novorodencov a krvavé gladiátorské súboje.

Nakoniec, kvôli Ježišovi Kristovi, ovládli Rímsku ríšu...

Nádej na bezpečný a obývateľný svet je v rukách disciplinovaných nonkonformistov, oddaných spravodlivosti, mieru a bratstvu. Priekopníci v oblasti ľudskej, akademickej, vedeckej a náboženskej slobody boli vždy nonkonformisti.

V každej veci, ktorá sa týka pokroku ľudstva, vkladajte svoju vieru do nonkonformistov!

Úprimnosť ma núti priznať, že transformovaná nekonformnosť, ktorá je vždy nákladná a nikdy nie celkom pohodlná, môže znamenať cestu údolím tieňov utrpenia, straty zamestnania, či otázku šesťročnej dcéry: „Ocko, prečo musíš chodiť tak často do väzenia?“

Hlboko sa však mýlime, ak sa nazdávame, že nás kresťanstvo chráni pred bolesťou a agóniou smrteľnej existencie. Kresťanstvo vždy tvrdilo, že kríž, ktorý si nesieme, predchádza korunu, ktorú nesieme.

Aby bol človek kresťanom, musí zdvihnúť svoj kríž, so všetkými jeho ťažkosťami a agóniou a tragédiou naplneným obsahom a niešť ho dovtedy, dokým na nás samotný ten kríž nezanechá

znamenia a nevykúpi nás pre tú znamenitejšiu cestu, ktorá prichádza len skrze utrpenie.

Záver

V týchto časoch celosvetového zmätku sú zúfalo potrební muži a ženy, ktorí budú odvážne bojovať za pravdu.

Musíme sa rozhodnúť. Budeme ďalej pochodovať v rytme bubnov konformity a bezúhonnosti, alebo, načúvajúc rytmu vzdialenejšieho bubna, vykročíme za jeho rozliehajúcim sa zvukom?

Budeme pochodovať len na dobovú hudbu, alebo, riskujúc kritiku a nadávky, budeme pochodovať na dušu spasujúcu hudbu večnosti?

Zdroj: <https://www.badatel.net/>